

Enkan och hennes barn.

Roman af MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

Lika öfverraskad som Thekla blifvit att så plötsligt befinna sig ansiktet mot ansiktet med honom, lika förvånad tycktes han blifva af hennes åsyn.

Ett ögonblick stannade han och betraktade henne med förundran, därpå gick han emot henne, med de orden:

— Sannerligen, Thekla, har ni icke undergått en sådan förändring, att jag hade svårt att känna igen er. Han fattade den unga flickans hand, tillgickande med ett faderligt leende:

— och jag fruktar, att om ni hört mitt och min systers samtal, är det med föga vanliga känslor ni åter-ser er förre lärare i engelska språket.

Thekla rodnade lindrigt, men svarade med en viss värdighet, som icke rätt väl harmoniserade med de sjutton åren:

— Min förre lärare är det mig alltid kärt att återse, äfven om han anser mig för ett barn.

— Vilket Thekla väl äfven är, i jämförelse med honom. Edvard behöll hennes hand i sin, och betraktade med öfvermåttad förvåning den unga flickan.

I likhet med alla flickor, hvilka nya lämnat hemmet, ville Thekla också gärna höra talas om att hon var ett barn. Också såg hon på Edvard med en misstänksam blick. Utan att säga ett ord drog hon helt allvarsamt undan sin hand, liksom hon med denna rörelse ville antyda, att hon icke fann det i sin ordning, att han så länge kvarhöll den.

— Hur må mamma och systern, frågade Edvard med sin vanliga röst.

— De må alla väl, och skola så snart bli glada att få återse... kap... Thekla rodnade och såg ned. Ordet "morbror" ville nu liksom fördom, alls icke gå öfver hennes läppar.

Återse hvem, frågade kaptenen med en blick, som tydligt utvisade, att han fann sig road af Thekla bryderi.

— Kapten, svarade Thekla, retad af hans glada blick.

— Aj, aj, jag lärar ha ohjälpligt försvunnet mig, efter som jag icke mera får räknas till släkten, sade han leende.

Till stor lättnad för Thekla öppnades dörren och Agnes, åtföljd af Sally, kom in. Båda sprungit fram till kaptenen, hvilken blef alldeles bestormad af smekningar. Han hade ankommit afstegen förut, sedan de gått till hvilas, så att de icke träffat honom förr. Lektionen för dagen blef inställd, och i dess ställe skickade majorskan och hushäfnings flickan till Varnäs.

— Jag kan hälsa er från Eugène, sade kaptenen åt Elma. — Jag träffade honom i Uppsala.

— Då har morbror säkert brev från honom, utropade Elma lifligt.

— Och hvarför säkert?

— Därför att det icke kan vara annorlunda, sade Elma.

— Men om jag nu icke har något.

— Då säger jag upp all vänskap med Eugène.

— Det vore väl strängt.

— Alldeles icke; ty jag skriver alltid till honom, när något bad går till Uppsala.

— Icke oftare?

— Ja, bevar! en gång i veckan. Men hvar har morbror brev?

— Jag har icke något brev.

— Morbror narras. Elma kände att hon rodnade af otålighet.

Kaptenen skrockade och påstod i hårdhet att han icke hade något brev till henne.

— Nä, så till tänd? — Ja, men det är icke till Elma.

— Ah, inuti tants ligger nog ett till mig. Elma sprang till Nina för att få sitt brev; men Nina hade icke något. Den glada uppsynen försvann ögonblickligen, och färd var, att tärnans skulle ha efterträtt leendet, om ett kaptenen i detsamma riktning.

— Paket är icke brev, sade han. — Elma frågade efter brevet, och jag har blott detta.

— Paketet innehöll några småsaker åt flickorna, tillika med brev till dem alla.

På eftermiddagen kommo prostens och baron H:s från Skåbo för att välkomna ägaren till Varnäs. Sedan man druckit kaffe, vände sig kapten till Thekla med orden:

— Vill Thekla bereda mig ett nöje?

— Om jag kan.

— Låt mig höra er spela.

— Utan att säga ett ord, steg Thekla upp och gick fram till pianot. Edvard följde henne: — Hon tycktes hafva stort förtroende till sig själf, tänkte han.

— Hvad skall jag spela? frågade han.

— Thekla ger mig således tillåtelse att välja.

— Naturligtvis.

— Men om jag väljer någonting, som ni icke kan? Hvarför Edvard beaktade ordet ni till Thekla, då han sade du till Elma och alltid följde henne sagt du till henne, visste han icke själf. Men Thekla gaf icke akt derpå.

Då skall jag försöka spela det, och om jag spelar illa, rikning jag öfverseende af den som valt det.

— Godt. Kaptenen bländade i noterna, men fann ingenting, som behagade honom, hvarför han sade:

Jag har fört med mig några nyare musikalier... skulle ni vilja försöka något stycke bland dem?

— Ah ja, men gör icke anspråk på, att jag skall spela felfritt, svarade Thekla med en säkerhet, som eljest var främmande för henne, emedan hon alltid var den första att betvifla sin egen förmåga.

Edvard gick och kom strax tillbaka med nya noterna.

— Spela detta, sade han och slog upp en af Beethovens sonater. Då han räckte häftet åt Thekla, smög han med en min, som om han velat säga:

— Mitt barn, du skulle göra klockan om du uppriktigt erkände, att du icke kan spela detta.

Men just den där minen tycktes reta Thekla. Den unga flickan, eljest icke anspråksfull eller alls färdig för att vilja lysa med sina talanger, hade nu kommit i en alldeles egen stämning. Det förtroende, som hon allt ifrån barnetiden hade haft i en bestämd motvilja för, skulle med så mycken ringaktning tala om framtidsundervärning, och alldeles förkastade henne såsom Sallys lärarinna. Hvarför förkastade detta Thekla? Om hon hade hört någon annan yttra sig såsom Edvard, då hade hon blifvit bedröfvad och själf börjat betvifla sin förmåga; men kaptenens ord föreföllo henne orättvisa, icke blott mot henne, utan den uppfostran hon fått. Också fattade hon noterna utan ett ord, och ställde det på notstället.

— Thekla ämnar således spela detta nummer? Edvard såg småleende på henne.

— Ja, svarade hon. Theklas ena hand hvilade på instrumentet och den faste ögonen en stund på kaptenen med en nystan utmanande blick. Utan att förändra en min, sköt kaptenen fram en stol åt henne.

Thekla satte sig och ett ögonblick flade händerna öfver tangenterna med några preludier. Den unga flickan hade blifvit mycket blek, och i det ögonblick hon kastade ögonen på noterna gick en nervös darrning genom hennes kropp. Nu först erinrade hon sig att rummet bredvid var uppfyllt med främmande, att dessa skulle komma att lyssna, att spela illa och blifva utskrädd för sin djärighet. Dessa tankar flögo genom hennes hufvud med blixtnas hastighet: den gamla läraren, på sjätte förmiddagen återkom med förbländad styrka. Hon kände en öfvermåttad lust att uppstå från instrumentet och helt enkelt förklara att hon icke kunde spela de framslagna noterna.

Edvard, som fixerade henne, såg hennes blekhet och den skälfning, som dade genom hennes kropp. Han böjde sig ned till henne och hviskade:

— Mitt barn, spela någonting annat, som ni spelat förut.

Thekla för upp, liksom man hade gjort vid henne med ett glädjande järn. I stället för att svara, såg hon upp och började därefter med alldeles färglösa kinder spela den framför henne liggande sonaten. När Thekla väl börjat, var äfven all fruktan borta, emedan hvarje tanke på något annat än musiken var försvunnen.

Thekla tillhörde dessa sällsynta naturer, som med hela sin själ omfattade hvad de företaga, emedan hon nästan aldrig företog sig något annat än det, som intresserade henne. Hvad musiken särskildt vidkom, kunde man säga, att den utgjorde en del af hennes själ. Hon älskade den med hela ljudet af de melodiska tonerna var den yttre världen omkring henne förgäten och äfven all fruktan att misslyckas.

Hon spelade glömsk af Edvard, glömsk af sin förälskelse och af allt utom de toner, som hon framkallade ur instrumentet.

Stökt med hörnet af instrumentet lyssnade Edvard och det skarpa ironiska uttrycket, som vanligen hvilade på hans ansikte lämnade plats för en synbar öfverraskning. Hans blick fästes på Thekla med ett så mildt och faderligt uttryck, att det upplyste och förskönade de i sig själva vackra dragen. Då Thekla slutade och rodnade steg upp, sade han med låg röst:

— Tack! Ni har verkligen segnat genomgått profvet.

— Allt barn var nu bortblåst ur Theklas själ. De milda tonerna hade alldeles utplånat den bittra känsla, hon fört med sig, och nu stod hon där så ödmjuk och så anspråkslös, nästan ängstfull öfver det utbrutt af tross, som hela dagen hade behärrat henne.

— Tacka mig icke, sade hon: — Jag förtjänar ingen tacksägelse. Jag spelade icke såsom jag vet att detta skall spelas, och äfven om jag hade spelat aldrig så väl, så satte jag mig till instrumentet med så ovanliga tankar, att jag känner mig helt ängstfull.

Edvard log vänligt emot henne och svarade:

— Ängra icke, att er barn forskafade mig något att höra er spela.

På hela aftonen talade icke Edvard till Thekla. Hon åter var ovanligt tankfull och ofta flög hennes blick åt det håll där han stod, men som hon alltid mötte hans, föresatte hon sig slutligen att icke se dit.

Följande dagen, då Thekla hade börjat lektionen med lilla Sally, öppnades dörren och Edvard inträdde.

Thekla steg rodnad upp. Det låg någonting eget brydsamt i den känsla, med hvilken hon åter såg honom efter gårdagens uppträde. Detta intryck blef så mycket mera kännbart för henne, som Edwards ansikte nu hade det vanliga stränga och allvarliga uttrycket.

— Låt mig icke stör, sade han och böjde hufvudet till en hälsning. — Jag önskar bara höra lektionen, i fall ni ej har något däremot. Utan att svara, drog han fram en stol till bordet och satte sig midt emot Thekla, som när hon såg honom sätta sig, ansåg sig icke behöfva svara, utan fortsatte läsningen med skenbart lugn.

Edvard blef det en lätt sak att upptäcka all den oro, som låg på botten af detta lugn.

Thekla förklarade mången gång efteråt, att hon aldrig i sitt lif varit räddare eller erfart, ett större misstroende och en fullkomligare misströstan till sin egen förmåga än vid detta tillfälle.

Hon hade velat gråta, så nedslagen var hon och likväl behöll hon sin själsvärnare, för att med ett lugn och fullkomligt reda fortsätta undervisningen.

Edvard sade under hela tiden icke ett ord; men då lektionen var slut och Thekla uppstod, nalkades han henne, sågande med en viss mildhet i röst:

— Ni är verkligen en god lärarinna, Thekla, och har en förvånande klarhet i ideo framställning. Sally är ett lyckosamt, och jag har haft orätt i att klandra min systers väl. Tillgif mig mitt förkastade ödmåne! Man har svårt att vänja sig vid att se personer, hvilka man sett som barn, med tiden blifva stora och förståndiga.

— Då min syster nämnde er, såsom min brorsdotters lärarinna, såg jag framför mig den lilla Thekla, med hvilken jag laste engelska, och alldeles icke en fullvärdig "dame". Det sist ordet uttalades med en viss ironi.

— Därför det ordet var... Thekla bejdade sig.

— Hvad?

— Ett gäckeri.

— Thekla! Ni är mycket grannlytet. I går var jag i onöd för det jag ansåg er för ett barn, och i dag blir ni förtrodd på mig, för det att jag kallar er en dame.

— Om så är, svarade Thekla, — så kommer det därifrån, att epitetet barn var för litet, och det af dame för mycket.

— Jag läser på det viset få svårt att finna något passande.

— Thekla, rätt och slätt är bäst. För öfrigt kan jag vara alldeles likgiltigt hur... barn... jag be-nämnas, blott jag vet att Sallys farbror är nöjd med mig som hennes lärarinna.

— Får jag döma alla lektioner efter denna, så är jag det fullkomligt.

— Tack! hviskade Thekla blygt och räckte honom rodnande sin hand. En stund därefter hade Thekla med mera mod än under föregående lektionen börjat att spela med Sally; äfven nu var kaptenen närvarande.

När hon på eftermiddagen för hem med Varnäsdröskan, var kaptenen själf hennes körskan. Han stannade på Åkersberg till sent på aftonen.

En gång då kaptenen och Nina voro allena, sade han:

— Thekla har utvecklat sig på det förordaktigaste, både till sin yttre och inre människa. Af det lilla gulbeka, fula barnet har blifvit en vacker och tjugande flicka, med ovanliga själsdär. Jag blef riktigt öfverraskad, då jag var närvarande vid lektionen. Jag frågade mig själf hur det var möjligt att hon, som aldrig besökt någon skola kunnat inhämta så grundliga kunskaper.

— Du anser således omöjligt att undervisa i hemmet kan vara grundligt.

— Jag har ansett den vara i högsta grad bristfällig; men jag anser den icke mera vara det, efter det exempel jag har i Thekla. Dock tillstår jag att detta likväl icke skulle förmå mig att tillräda modrar att blifva sina barns lärarinnor.

— Och hvarför?

— Därför att modrar, äfven om de äga den bildning som erfordras, äro antingen svaga eller för otaliga vid undervisningen. Dessutom äro de vanligtvis upptagna af andra omsorgar eller nöjen och göra därför klockan, att anskaffa en duglig lärare eller lärarinna, om de ej kunna placera barnen i en god skola. Skada bara att icke de flesta modrar icke ens begripa så mycket, att de fästa tillräcklig vikt vid valet härf.

För öfrigt tror jag de flesta helst se, att de släpa befalla sig med sina barns undervisning, hafva dem som kritisk öfver dem, som hafva dem som kritisk öfver dem, som hafva dem som kritisk öfver dem.

— Jag tror du gör modrarna orätt. Felet ligger oftast hos männen.

— Hos männen? Bästa Nina, jag tror ej det finnes många såka män, som icke med nöje skulle se att de befriades från alla kostnader, som dotterns så kallade bildning medför.

— Det tror jag också; men felet är att männen vilja att bustrin i sin person skall föreses så mycket. Hon skall vara husmor; detta är billigt; men hon skall vara kokerska, sönnerman, barnsköterska och dessutom sällskap åt mannen. Det blir för henne omöjligt, under sådana förhållanden, att äfven vara lärarinna för sina barn och för detta ändamål underhålla och uppfylla de kunskaper eller talanger, hon en gång själf ägt och som nu skolas bort från barnen. Nej, jag kan försäkra att hvarje mor, huru

bristfällig hon själf än må vara till värd, uppfostran och karaktär, likväl är hela sitt hjärta önskar kunna befrämja sina barns väl. Att de flesta modrar så litet själfva blanda sig i hvad som rör barnens undervisning, kommer därför, att då de för dem anskaffat en till namnet skicklig lärarinna, anse de sig själfva icke skickliga att bedöma denna. Vet du hvad som fattas i vårt samhälle?

— Modrar.

— Det är visserligen sant; men modrar bildas endast i hemmet; dem kan icke staten uppfostra. Samhället kan endast bidraga till att de uppväxande flickorna, äfven de medelösa, få uppfylla sitt förstånd, så att de med detta kunna uppfylla sina plikter och skapa sig en existens. Den moraliska riktningen, de husliga dygderna, som en mor bör besitta, kunna endast af en mor läras. Hvad staten är skyldig kvinnan, är att sörja för att flickan i likhet med gossen, erhåller undervisning på dess bekostnad.

— Du har fullkomligt rätt, och obegränsat är att ett så viktigt ämne lämnats utan något kraftigt åtgörande. Orsaken torde ligga där, att kvinnan själf i allmänhet icke kan ett större vetande. Hennes åsikter i lifvet äro inskränkta. Hon är i de flesta fall utan intresse för framskridande. Eljest hade hon långt före detta gjort sina rättmätiga anspråk gällande.

— Tillåt mig begagna en liknelse. Om du lämnar en åker ouppodad, så växer den full af ogräs och det vore bra enkladt att dig att vänta att den skulle bara bryta öfver dig, då du ingenting sätt på densamma. Din hustru öfver att den är uppfyllt af ogräs, blir följlig, då du aldrig rensat densamma. Så är det ock med oss kvinnor. I mån förtiden af oss alla möjligha fullkomligheter; men i tanken ej ett enda ögonblick på huru litet i samhällets lagstiftare och ordnare, gjort för att vi skulle uppfostrats till hvad vi borde vara — till kvinnor. I viljen sköda, men ej så, och likväl finnen i det nödvändigt att både så och sköda, när det gäller att uppfostra män till statens tjänst. I borden äfven ihågkomma att dessa män skola hafva hustrur och deras söner modrar och att det verkligen behöfs en icke ringa grad af själsödlighet för att uppfylla dessa båda bestämmelser i lifvet.

— På mager jord groor ingen skörd, svarade Edvard skrockande, — och där sködes jordmån är god, där behöfver staten icke vara odlaren.

Kaptenen tillade:

— Du sade, att kvinnan icke alltid har tid att vara sina barns lärarinna. Huru har då kunnat ha tid, icke blott till att undervisa dem, utan äfven för öka ditt eget kunskapsförbehåll?

— Jag har rått mig själf och icke behövt dela tiden mellan man och barn och således kunnat uteslutande ägna hvarje stund af mitt lif åt de se-nare.

— Du tror således att en kvinna icke kan på en gång uppfylla sina plikter såsom maka och såsom mor?

— Jo, väl såsom maka och mor, men icke såsom lärarinna därför. Därför är det statens plikt att bekosta flickskolor, lika väl som goss-skolor.

Hösten gick och vintern kom med julen till sin härd. Med julen kom Eugène, och med honom glädje och fröjd för alla på Åkersberg.

Helgen tillbrakte han i hemmet; men på nykret skulle han återgå sin informationsbefattning på Varnäs, hvilken han hade skött med en ordning och ett nit, som fröjdade kaptenen.

Fjärde dag jul finna vi Elma och Eugène allena i sällskapsrummet.

— Hvad var det för brev du fick? frågade Eugène helt plötsligt och såg upp från tidningen.

— Det bryr jag mig icke om att säga dig, svarade Elma rodnande.

— Vill du jag skall gissa?

— Gärna; du gissar ändå aldrig rätt.

— Låt det bli min omsorg. Att börja med får jag väl att fråga: tror du att jag är blind?

— Förbindallt af egen kärlek har jag alltid tyckt dig vara. Elma såg på honom skalkaktigt.

— Så då; men jag kan försäkra dig att jag icke alls var förblindad i går hos prostens.

— Nä, hvad såg du då för underliga saker?

— Ingenting underligt, utan någonting högst vanligt.

— Att komministern tittade för djupt i glas?

— Nej, men väl att brukspatron Aström tittade för djupt i dina ögon.

— Ingenting annat.

— Ah jo; jag såg äfven att du gjorde dig till för honom och för löjnant H.

— Gjorde jag? Nej den gången var du blind på båda ögonen.

— Verkligen, för hvem koketterade du då?

— Jag har alldeles icke medgifvit att jag koketterat.

— Men jag behöfver icke ditt medgifvande, ty jag såg det. Om du således icke gjorde det för dem jag säger, hvilket likvisst var händelsen, så skedd det väl för någon annan.

— Det kan väl hända.

— Nä, för hvem då?

— Gissar du det icke, så får du icke veta det. Elma log vänligt mot Eugène; men det friska leendet hade ej sin vanliga verkan att framkalla ett dylikt på kvinnens läppar; han förtrodd att se vresig; ut.

— Jag är icke nog lycklig att kunna gissa annat än hvad jag ser, och jag har ingenting annat sett, än ditt koketteri för brukspatronen och hans näsvisa entrigheten.

— Eugène, hvad fattas dig; hvarför är du så vresig?

— Vresig? visst icke; men jag tycker att det är mindre roligt att finna dig ha blifvit en färfång och behagad flicka, som med nöje upptager hvarje karls artighet, blott den smickrar och smeker din egen kärlek.

— Nu blir du elak, Eugène och det förtjänar jag icke. Om du kunnat se i mitt hjärta huru innerligt glad och lycklig jag var i går, så skulle du icke kalla min glädje koketteri.

— Icke behöfde jag läsa i ditt hjärta för att se din glädje, den lästes i ditt ansikte. Jag gratulerar brukspatronen, som kunde frambringa en sådan känsla af lycksalighet, som den du tycktes erfara.

— Akta dig Eugène, jag blir slutligen ond.

— Det tror jag nog. För mig har du dina nycker och din vrede, för honom småleende och glädje; men han har också ett stort bruk, då jag däremot blott min ungdom, mitt värma hjärta och min arbetsamhet.

— Usch, Eugène, nu är du mer elak, utropade Elma, sprang upp och ämnade lämna rummet; men innan hon hann lägga handen på låset, hade Eugène fattat henne om lifvet och sade med darrande röst:

— Elma, låt mig se brevet, som du fick; jag vill, jag måste läsa det. Ser du icke att jag är... är... upp-rörd?

Elma försökte att göra sig lös, under det att hon såg på honom med ett undrande uttryck, blandadt med harm, men Eugène höll sin arm hårt; slutet om hennes lif.

— Brevet, Elma! om du har något meddelande med mig.

— Slapp mig då, sade Elma.

Eugène lydde och Elma framtog ur fickan ett brev och räckte honom det, hvar efter hon ville lämna rummet, men Eugène tog henne vid handens skingande.

— Dröj hos mig Elma, vi ha mycket att säga hvarandra.

— Nej, Eugène, du har bitert sårat mig.

— Med hvad?

— Med dina ord. Jag vill gå. Elma ögon stodo fulla af tårar.

— Elma, förlåt, förlåt, jag är en däre. Men dröj hos mig, om du har någon tillgifvenhet för din bror. Eugènes ögon bado ömme i hans läppar. Han såg djupt in i de o-skuldsfulla ögonen, som midt i genom tårarna logo emot honom.

— Jag får väl icke äga något val, sade Elma med en blandning af glädighet och vemod. — Alltsedan vår barndom har jag ju aldrig ägt någon annan vilja än din, och vanan har nu blifvit natur.

— Tack. Eugène drog henne ned bredvid sig i soffan, hvar efter han uppreklade brevet.

— Nej, käre Eugène, det är för mycket begärt att jag skall sitta bredvid dig medan du läser det där. Låt mig gå, jag skall strax komma tillbaka.

— Elma! upprör innehållet af detta brev dig så, att du icke kan stanna här med medan jag läser det? Om så är, vill jag icke läsa det.

— Sannerligen jag känner igen dig, Eugène; hvad i all världen går åt dig?

— Sitt stilla, och allt blir åter bra. Elma lade sina händer på hans axlar och lutade pannan emot dem, medan Eugène lyste. Hon kände att han darrade, då han kastade ögonen på första raden i brevet. Där stod: "Älskade Elma!", skrifvet med prydlig karaktär. När han slutat, vek han ihop brevet, sågande med bitter ironi:

— Det synes att brukspatronen icke varit oviss om hurudant ditt svar skulle bli. Han har väl under vintern sett, att han hade skäl att hoppas. Du älskar honom således?

— Hvad i all världen är det du säger? utropade Elma och reste sig häftigt.

— Jag förmodar, att du älskar den lycklige friaren, den vackre och rike brukspatronen.

— Huru är det möjligt att du kan formå något sådant?

— Med anledning af den tillfälliga, hvilken han talar om sin kärlek. Eugène, har du då upphört att älska mig, då du kan tala så?

— Elma! Eugène blickade öfverraskad upp på den unga flickan, som stod upprätt och blek framför honom.

— Hvilken fråga?

— En helt naturlig, ty om du älskade mig såsom förlofd, då hade du äfven vetat att hela mitt hjärta, såsom alltid, tillhör dig.

— Och ditt svar på detta brev?

— Skall jag behöfva säga dig det? Kan du ej att det gifves blott ett? Eller tror du att jag skall gifva mig med en annan, då jag älskar dig?

— Elma! Elma! jag andas åter. Hvilka stunder af kval desse timmar inneburet.

— Och hvarför det?

— Det frågar du, Elma? Betänk då den ovisshet i hvilken jag lefvat!

— Och hur kunde du hysa någon ovisshet?

— Jag visste ju ej om du icke älskade brukspatronen.

— Visste du icke? Du visste ju huru jag af hela min själ håller af dig.

— Ja, som en bror.

— Eugène, jag förstår icke skillnad du nu gör. Jag förstår blott ett, att jag aldrig tänkt mig möjligheten att du skulle älska någon annan än mig.

— Ja, som en bror.

— Eugène, jag förstår icke skillnad du nu gör. Jag förstår blott ett, att jag aldrig tänkt mig möjligheten att du skulle älska någon annan än mig.

— Ja, som en bror.

— Eugène, jag förstår icke skillnad du nu gör. Jag förstår blott ett, att jag aldrig tänkt mig möjligheten att du skulle älska någon annan än mig.

— Ja, som en bror.

— Eugène, jag förstår icke skillnad du nu gör. Jag förstår blott ett, att jag aldrig tänkt mig möjligheten att du skulle älska någon annan än mig.

— Ja, som en bror.

— Eugène, jag förstår icke skillnad du nu gör. Jag förstår blott ett, att jag aldrig tänkt mig möjligheten att du skulle älska någon annan än mig.

— Ja, som en bror.

— Eugène, jag förstår icke skillnad du nu gör. Jag förstår blott ett, att jag aldrig tänkt mig möjligheten att du skulle älska någon annan än mig.

— Ja, som en bror.

— Eugène, jag förstår icke skillnad du nu gör. Jag förstår blott ett, att jag aldrig tänkt mig möjligheten att du skulle älska någon annan än mig.

— Ja, som en bror.

— Eugène, jag förstår icke skillnad du nu gör. Jag förstår blott ett, att jag aldrig tänkt mig möjligheten att du skulle äls